

[Ποξη πίστη](#)

Μητροπολίτη

Λεμεσού

Αθανασίου

Τι μας λέει ο Χριστός δια του Αποστόλου Παύλου; Να μη λυπάστε, όπως λυπούνται ο άλλοι που δεν έχουν ελπίδα. Να λυπάστε αλλά έχοντας ελπίδα. Εάν δεν ελπίζουμε στη Βασιλεία του Θεού, εάν δεν ελπίζουμε στην αιωνιότητα, πως θα αντέξουμε το γεγονός του θανάτου; Χωρίς την Ανάσταση, χωρίς την αιώνια Βασιλεία του Θεού, δεν έχει νόημα και σκοπό η ζωή μας. Να έχουμε την ελπίδα μας στο Θεό και να είμαστε βέβαιοι ότι, αν μας συμβεί κάτι, ο Θεός θα είναι μαζί μας. Ποιά είναι η σημασία του ότι ο Θεός είναι μαζί μας, αφού δεν το αποτρέπει το κακό; Δεν αποτρέπεται πολλές φορές το κακό, αλλά η παρουσία του Θεού μας δίνει τη δυνατότητα να αξιοποιήσουμε το κακό σε αιώνιο καλό, εκείνο το πικρό φάρμακι να το κάνουμε αιώνιο φάρμακο, μέσα από τον πόνο, την οδύνη, τη συντριβή της καρδιάς μας. Θα φανεί μακροχρόνια και σταδιακά η ωφέλεια. Ο πονεμένος άνθρωπος γίνεται γλυκός άνθρωπος όταν βρίσκεται κοντά στο Θεό, έρχεται ένας συγκερασμός της Χάριτος του Θεού με τον πόνο. Κι όταν θα φύγουμε από αυτό τον κόσμο και θα βλέπουμε τα πράγματα από άλλη σκοπιά, τότε το πρώτο πράγμα που θα κάνουμε θα είναι να ευχαριστήσουμε το Θεό για όλα τα λυπηρά αυτής της ζωής όπως έλεγε ο Γέροντας Παΐσιος.

Μηδενίστηκε για εμάς ο θάνατος, διότι η αγάπη του Θεού νίκησε για εμάς το φόβο του θανάτου κι έτσι δεν υπάρχει θάνατος. Γι' αυτό το λόγο στην Εκκλησία δεν

λέμε «νεκροταφείο» αλλά κοιμητήριο. Ο θάνατος είναι ένας ύπνος «άχρι καιρού», διότι για την Εκκλησία οι άνθρωποι ζουν. Γι' αυτό προσευχόμαστε για τους κεκοιμημένους, γι' αυτό αισθανόμαστε στη Θεία Λειτουργία ότι είμαστε ζώντες όλοι. Ο Χριστός με τη Σάρκωσή Του νίκησε βασικά πράγματα: Νίκησε το χώρο, το χρόνο και το θάνατο κι έτσι μέσα στο χώρο της Εκκλησίας τα πάντα υπερβαίνονται.

Ο θάνατος παραμένει ένα γεγονός τραγικό το οποίο δεν το αποδεχόμαστε, διότι είναι κάτι έξω από τη φύση μας. Δεν είμαστε πλασμένοι να πεθαίνουμε. γι' αυτό είναι τραγωδία για μας ο θάνατος. Έρχεται ο Χριστός και παραδίδει εκουσίως τον εαυτό Του στο θάνατο και νικιέται ο θάνατος. Ενώ προηγουμένως, αναφέρουν οι Πατέρες, ήταν ο θάνατος φοβερός για τον άνθρωπο, δια του Ιησού Χριστού γίνεται ο άνθρωπος πλέον φοβερός για το θάνατο, αφού δια του Ιησού Χριστού καταργήθηκε το κράτος του. Γι' αυτό λέμε στην Εκκλησία: «Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω, θάνατον πατήσας». Κατάργησε το θάνατο ο Χριστός, δεν υπάρχει θάνατος. «Μηδείς φοβείσθω θάνατον». Για ποιό λόγο; Γιατί μας ελευθέρωσε ο του Σωτήρος θάνατος. Είναι λοιπόν ο θάνατος ένα γεγονός παροπλισμένο για το χριστιανό παρόλο που δεν το αποδεχόμαστε.

Γι' αυτό λέει η Εκκλησία στα τροπάρια της εξοδίου ακολουθίας: «όντως φοβερότατον το του θανάτου μυστήριο, πως ψυχή εκ του σώματος βιαίως χωρίζεται;» Στη συνέχεια όμως τα τροπάρια κάνουν αναφορά στο Χριστό, ο οποίος καταστρέφει την τραγωδία του θανάτου και φωτίζει με το φως της Αναστάσεώς Του όλη αυτή την καταστροφή την οποία έφερε ο θάνατος και γίνεται ο θάνατος πλέον για εμάς μια είσοδος στη Βασιλεία του Θεού και εκεί αναμένουμε την ώρα της κοινής εκ νεκρών αναστάσεώς μας.

Είναι ένας τοκετός ο θάνατος, μια οδύνη. Γεννάσαι στην αιώνια Βασιλεία του Θεού μέσα από μια οδύνη. Εκεί όμως όλα τα παλαιότερα τελειώνουν, σβήνουν και μένει μόνο το φως του Χριστού. Τότε τα πάντα αλλάζουν και γλυκαίνουν, ο άνθρωπος παρηγοριέται, καταλαβαίνει το λόγο για τον οποίο έγιναν και δοξολογεί το Θεό.

Η πορεία του ανθρώπου λοιπόν μετά την πτώση ήταν μία πορεία μέσα στον ψυχικό αλλά και μέσα στο βιολογικό θάνατο, ο οποίος συνέβαινε σε κάποιο διάστημα της ζωής του. Έρχεται η ώρα της ενανθρωπήσεως του Θεού, όταν με το δικό του θάνατο και με τη δική του Ανάσταση καταργεί αυτή τη δύναμη του θανάτου, σκυλεύει το θάνατο και τον εκμηδενίζει. Ο Χριστός καταργεί το θάνατο δια του θανάτου Του και ιδρύει την Εκκλησία στην οποία παραδίδει τον Εαυτό Του, το Σώμα και το Αίμά Του, που είναι το αντίδοτο του θανάτου.

Ο ίδιος ο Χριστός πέθανε με αυτό το φοβερό, οδυνηρό, επώδυνο αλλά κι

επονείδιστο θάνατο. Ο θάνατος δια του σταυρού για εκείνη την εποχή ήταν ένας θάνατος ατιμωτικός, προσβλητικός. Κι όμως ο Κύριος όχι μόνο δεν δίστασε να πεθάνει με τον πλέον ατιμωτικό θάνατο, αλλά ούτε και να περάσει όλη αυτή τη φοβερή διαδικασία: τους εμπτυσμούς, τους κολαφισμούς, τις μάστιγες, τη γύμνωση, τη χλαμύδα, όλα αυτά τα πράγματα τα φοβερά. Για ποιό λόγο; Για να μας δείξει ότι αυτός πρώτος βάδισε αυτό το δρόμο, για να μην πει ποτέ κανένας άνθρωπος ότι ο Θεός είχε μία καλή ζωή ως άνθρωπος και έναν ήσυχο θάνατο. Αν ο Θεός δεν τα πάθαινε όλα αυτά, θα μπορούσε ο άνθρωπος να αρνηθεί να τα πάθει. Όμως, λέει ο Απόστολος Πέτρος ότι έπαθε Αυτός πρώτος στο δικό του Εαυτό αυτή την τραγωδία της φύσεως, φράσσοντας κάθε στόμα το οποίο μπορεί να στραφεί και να πει στο Θεό «εγώ αδίκως πάσχω».

Πηγή: isagiastriados.com